ISSN 2445-6942

Søbo Rustik

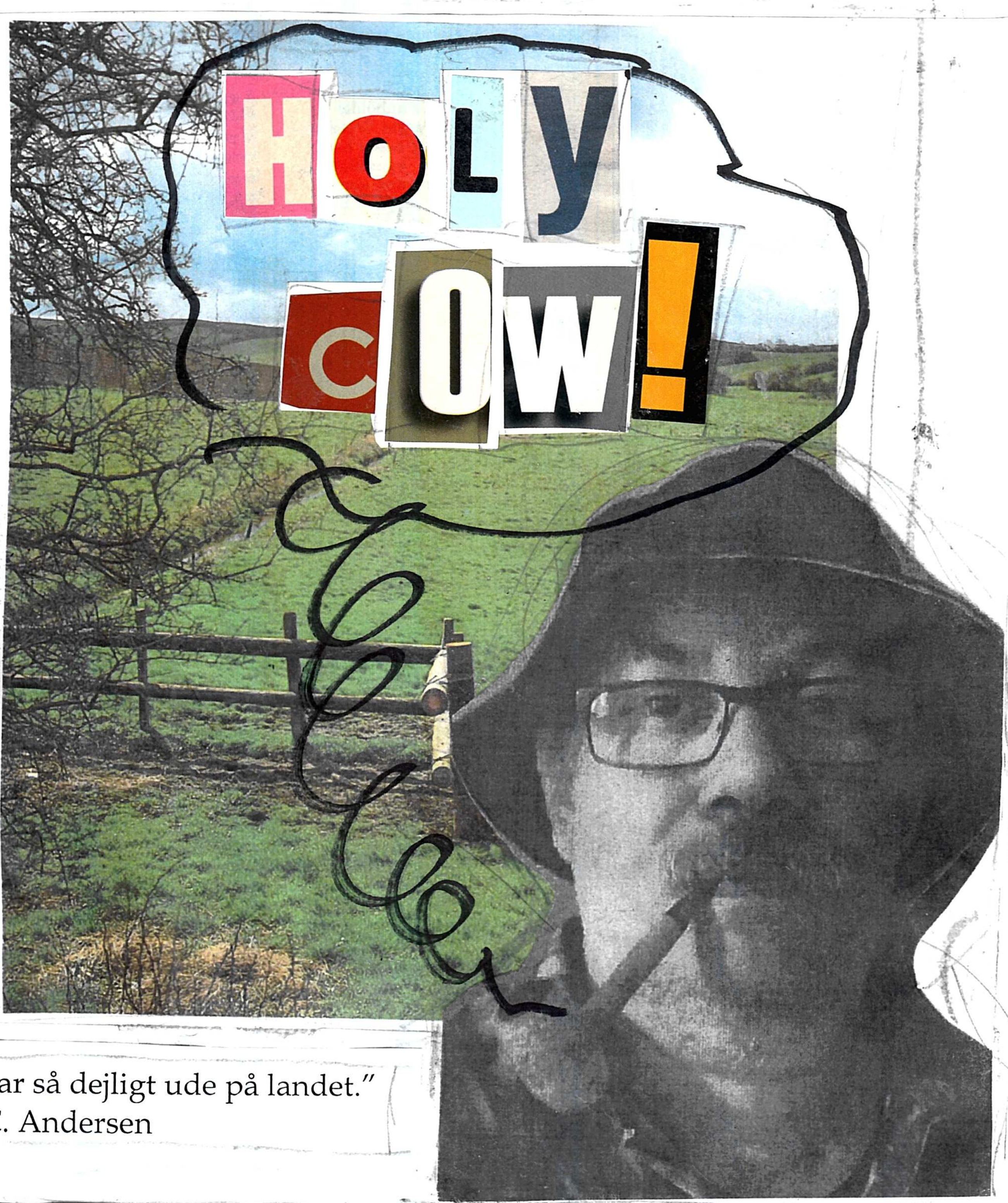

"Der var så dejligt ude på landet."
- H.C. Andersen

FORÅR 2017 PRIS: KR.30,-

»Er det ikke et dejligt syn – alle disse smukke gårde i landligt-idylliske omgivelser?« udbrød jeg med al den begejstring, man har i behold, når man lige er sluppet ud af tågebankerne i Baker Street.

Men Holmes rystede alvorligt på hovedet.

»Ved De af, Watson,« sagde han, »at det er en af de forbandelser, der rammer en mand med min åndelige indstilling, at jeg ikke kan se på nogetsomhelst her i verden uden at sætte det i tankemæssig forbindelse med det dystre speciale, jeg nu engang har valgt mig. De ser på disse spredtliggende huse og gribes af det smukke indtryk, de uvilkårligt vækker. Jeg ser på dem, og den eneste tanke, der falder mig ind, er den uhyggelige følelse af, hvor isoleret deres beliggenhed er, og hvor let der ustraffet kan begås forbrydelser sådanne steder.«

»Du forbarmende himmel!« udbrød jeg. »Hvem ville dog falde på at sætte begrebet forbrydelse i forbindelse med disse idylliske gamle bøndergårde?«

»Den slags huse fylder mig altid med en vis rædsel. Det er min bestemte tro, Watson, og den støtter sig på lang erfaring, at de usleste og skumleste gyder i London ikke kan opvise et uhyggeligere synderegister end det åbne land i al dets smilende skønhed.«

»De gør mig ganske bange!«

»Grunden dertil ligger jo lige for hånden. Trykket fra den offentlige mening kan i en by udrette det, som loven ikke magter. Der er ikke nogen gyde så skummel, at ikke skriget fra et mishandlet barn, eller larmen af en drukkenbolts slag vækker medfølelse og harme blandt naboerne, og tilmed er hele retsmaskineriet altid så nær ved hånden, at et klagende ord er nok til at sætte det i gang; der er kun et kort skridt fra forbrydelsen til anklagebænken. Men se på disse ensomme huse, der hver især ligger langt inde på sine egne marker, og hvis beboere for størstedelen er stakkels uvidende mennesker, som ikke har noget større kendskab til loven. Tænk på, hvilke uger-

SØBO RUSTIK – EN META-SCRAP BOG

Redaktør: Henrik Larsen.
Trykt hos Frederiksbergs Bogtrykkeri i 50 eks.

TEASER

STIR OF ECHOES
USA, 1999. Instruktion: David Koepp. Anmeldt udgave: Artisan (USA). Billedformat: widescreen 1.85:1 (iflg. dvd omslaget fullscreen tv-format??). Spilletid: ca. 99 min.

Sidste november opdagede jeg, at udsalgsbiksen nede i det halvtomme Jyderup center var begyndt at sælge nye og brugte dvd film i kassevis. Det viste sig at være et lageropkøb, sikkert fra Blockbuster e.l. Prisen var 20 kroner for en film eller 100 for ti; fra nytår røg prisen ned på det halve. Guderne må vide, hvilke perler, der allerede var røget, da jeg opdagede dette parti. Nå, jeg ragede til mig og endte med ca. 50 film, førend biksen desværre lukkede i februar. Her er en af de gyserfilm, jeg købte.

Stir of Echoes havde det uheld at ramme biograferne næsten samtidig med **The Sixth Sense**. Sidstnævnte blev det store hit som alle andre film i genren pludselig skulle måles op ad, ja i Danmark og Sverige omdøbte distributørerne ligefrem David Koepps film til **The Secret Sense**. Ikke at det hjalp noget. Ærgerligt, for **Stir of Echoes** er faktisk rigtig god.

Kevin Bacon spiller Tom Witzky, familiefar og montør for et telefonselskab. Kathryn Erbe spiller hustruen, den snusfornuftige Maggie og Zachary David Cope har rollen som parrets søn Jake.

Tom og Maggie er til privat husfest. Druk og spektakel, stemningen er høj og så er der nogen som insisterer på at lege hypnose, fordi Maggies hippiesøster Lisa (Illeana Douglas) har fortalt om at være hypnoseterapist. En temmelig snalret Tom melder sig som frivillig... det fjols.

Seancen kokser naturligvis. Toms sind er pludselig vidt åbent: Han kan se spøgelser, få forudanelser osv. Samtidig afslører Jake sit eget talent for at "se", hvilket får hans babysitter til at gå amok, fordi hendes retarderede søster er forsvundet uden spor og Jake siger, at hun er der i huset... død.

Det, jeg især godt kan lide ved **Echoes** frem for **The Sixth Sense** er, at instruktøren ikke forsøger at narre os, at filmen ikke satser alt på et "trick". Der er et spøgelse, der er sket noget, det skal opklares. Ligetil, uden at være banalt. Tom er efterhånden besat af at komme til bunds i mysteriet, bogstavelig talt. Et pigespøgelse har pålagt ham at grave og grave gør han sgu, til hele baghaven er pløjet op. Filmen bruger lang tid på processen og Kevin Bacon giver virkelig alt, hvad han har i sig som en mand med en mission.

Pudsigt nok mindes jeg vagt at være zappet ind i filmen på en reklamekanal, for år tilbage, og hurtigt droppet ud igen. Måske havde redaktøren bare en dårlig dag.

Filmen er baseret på en roman af Richard Matheson og Koepp har listet flere referencer til gyserforfatteren ind, bl.a. læser Jakes babysitter *The Shrinking Man* (Matheson roman) og husets tv viser **Night of the Living Dead** (Romeros film inspireret af Mathesons roman *I Am Legend*). I det hele taget vrimler **Stir of Echoes** med referencer. Der er nik til **Poltergeist**, **The Shining**, **The Dead Zone**, ja, sågar Hammer Horror (et klip fra **Curse of the Mummy's Tomb**).

fra En blad's baket
Merc

NYT NUMMER

OBSKURIØST

SCRAPBOG 3

DISCO INFERNO

MAJ 2017

TEASER

"Do They Know It's Christmas?" Band Aid singlen fra december 1984 var noget af det første indenfor støttepladegenren. Siden fulgte bl.a. "We are the World" af USA for Africa (marts 1985) og *Live Aid* (sommeren 1985). Heavyrock-scenen leverede deres eget bidrag med singlen **Hear 'n' Aid**: "Stars". "Stars" er skrevet og produceret af Dio m.fl. og det er, bortset fra den ekstremt lange solo (en hær af guitarister bidrager), et typisk Dio nummer, med regnebuereference og det hele, og ville passe fint ind på hans samtidige album Sacred Heart. Det som især fik mig til at købe singlen (altså ud over at støtte det gode formål, skyndte han sig at tilføje) var Judas Priest forsanger Rob Halfords medvirken. Jeg var kæmpestor fan. Havde jeg vidst, at Priest året efter ville knuse mit hjerte med Turbo...

SCRAP BOG

SCRAP BOG

ELECTRIC 2 BOOGALOO

SCRAP BOG 3

DISCO INFERNO

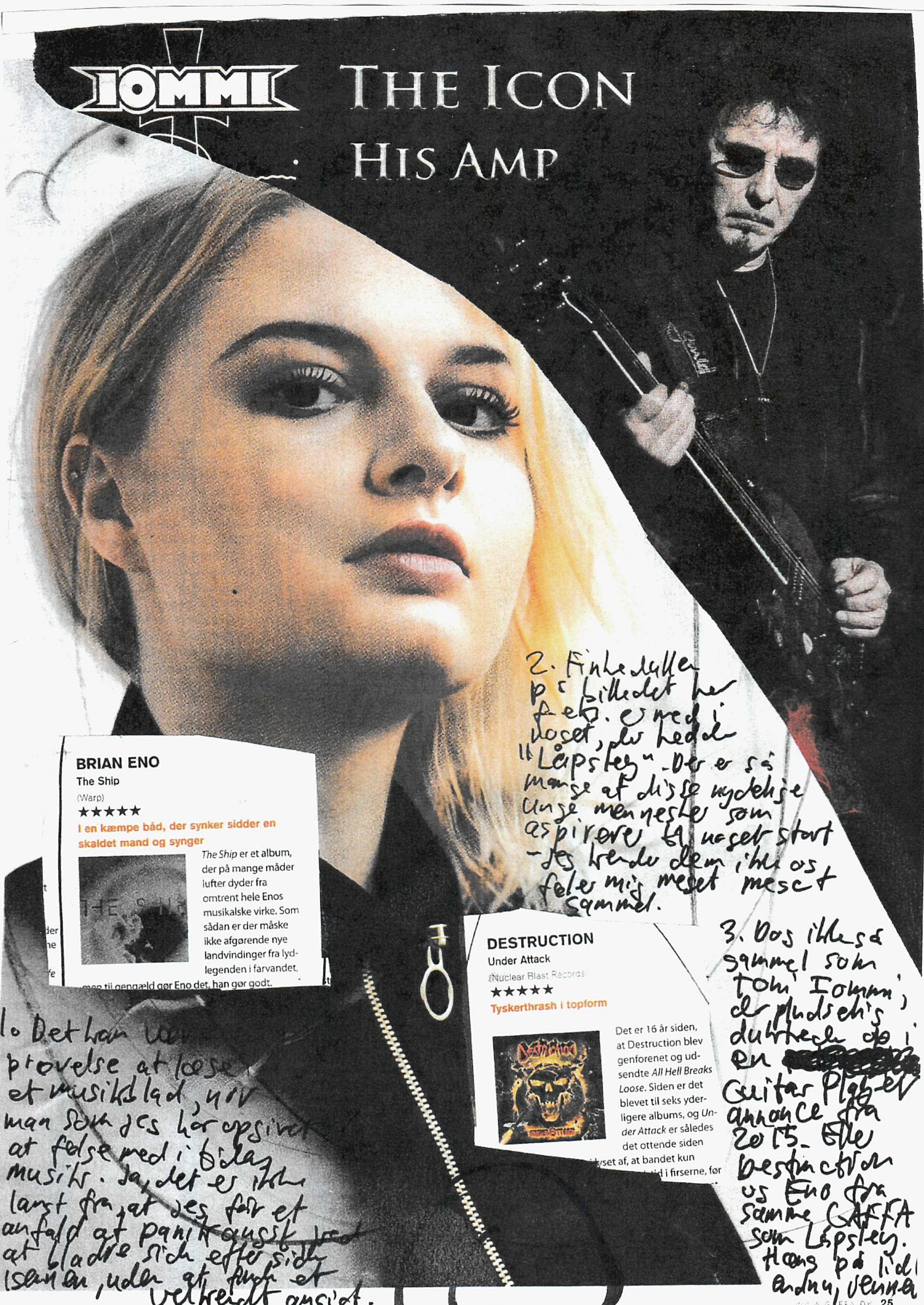

BRIAN ENO
The Ship
(Warp)
★★★★★

I en kæmpe båd, der synker sidder en skaldet mand og synger

The Ship er et album, der på mange måder lufter dyder fra omtrent hele Enos musikalske virke. Som sådan er der måske ikke afgørende nye landvindinger fra lydlegenden i farvandet, men til gengæld gør Eno det, han gør godt.

DESTRUCTION
Under Attack
(Nuclear Blast Records)
★★★★★

Tyskerthrash i topform

Det er 16 år siden, at Destruction blev genforenet og udsendte *All Hell Breaks Loose*. Siden er det blevet til seks yderligere albums, og *Under Attack* er således det ottende siden ...yset af, at bandet kun ...id i firserne, før

1. Det kan være en prøvelse at læse et musikblad, når man som jeg hår opsivet at følge med i tidens musik. Ja, det er ikke langt fra, at jeg får et anfald af panikangst ved at bladre side efter side igennem, uden at finde et velkendt ansigt.

2. Finkedullen på billedet her
Ret. er med i noget, der hedder "Låpsley". Der er så mange af disse nydelige unge mennesker som aspirerer til noget stort – jeg kender dem ikke og føler mig meget meget gammel.

3. Nos ikke så gammel som Tom Iommi, der pludselig dukkede op i en [redacted] Guitar Plab-et annonce fra 2015. Eller Destruction og Eno fra samme GAFFA som Låpsley. Hæng på lidt endnu, venner.

De gamle travere

I Bibliotek Obskuriøst nr. 1 omtalte jeg flygtigt Marion Zimmer Bradleys romankvartet Tågerne omkring Avalon (Gyldendal 1989-90) som noget, der skulle være værd at læse, hvilket jeg beklageligvis ikke kunne nå før min (selvvalgte) deadline for bladet. Nu har jeg så anskaffet mig bøgerne – for knap et halvt år siden, faktisk – og jeg kan ikke komme i gang.

Robin Emo? Jonas Armstrong i titelrollen i "Robin Hood" 2006-2009.

Jeg tror det skyldes, at jeg reelt ikke orker mere Arthur. Jeg har fået nok. Tag det ikke personligt, Zimmer Bradley.

Den kong Arthur bog, jeg voksede op med, var Mark Twains En Yankee ved kong Arthurs hof og selvom det var en satire (eller netop derfor?) så siver den vist ind. T.H. Whites The Once and Future King var også helt fin og den afledte Disneytegnefilm som på dansk meget forvirrende blev tildelt hele to titler: Stenen i sværdet og Da kongen var knægt. (Jeg fik som barn kun set det samme klip, vist gennem flere år, i Disneys Juleshow på TV.) Læg dertil Monty Python og De skøre riddere og I har min komplette Arthur-kanon.

Jeg har også fået nok af Tarzan (nyt remake på vej?). Har aldrig brudt mig om bøgerne. John Weissmüller filmene er god nostalgi. Greystoke er god dekonstruktion – and that's it.

Robin Hood hænger mig langt ud af halsen (også nyt remake?). Howard Pyle, Errol Flynn, Disney tegnefilmen, Ivanhoe (den med Elisabeth Taylor) og (ål nød) Mel Brooks. Jeg må dog indrømme, at jeg burde tage mig sammen og få set "Robin of Sherwood" (1984-86), hvis mytiske/mystiske tilgang var seriøs nytænkning. Nå, sådan er der så meget.

Fra redaktørens verden

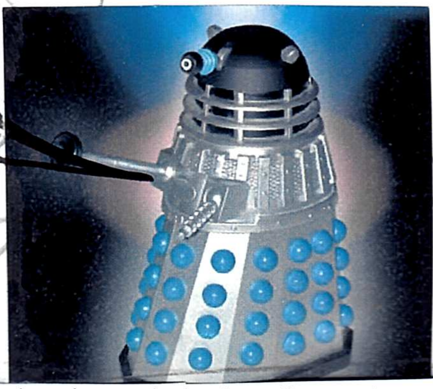

Jeg gjorde mig nogle bedrøvelige tanker om de kedelige byer, grundet specialbutikkernes død, i *Obskuriøst Nyhedsbrev nr. 6*. Redaktionen har i den anledning modtaget et rigtig fint postkort fra *Rasmus Wichmann*. Han skriver: *"Kære Samler. Jeg blev så glad, da jeg modtog nyhedsbrevet formiddagen før vi tog på et lille ophold... Dit brev om byerne får mig til at længes..."* Tak for det, Rasmus, ja, der var engang, hvor man kunne slentre gennem byen, fra butik til butik. Det kan man ganske vist stadig og jeg *finder* da ting, men det hele er blevet så forbandet tilfældigt, fordi de folk som faktisk havde forstand på deres varer og klientel er væk. Skønt genbrug er bedre end ingenting, bliver det aldrig det samme.

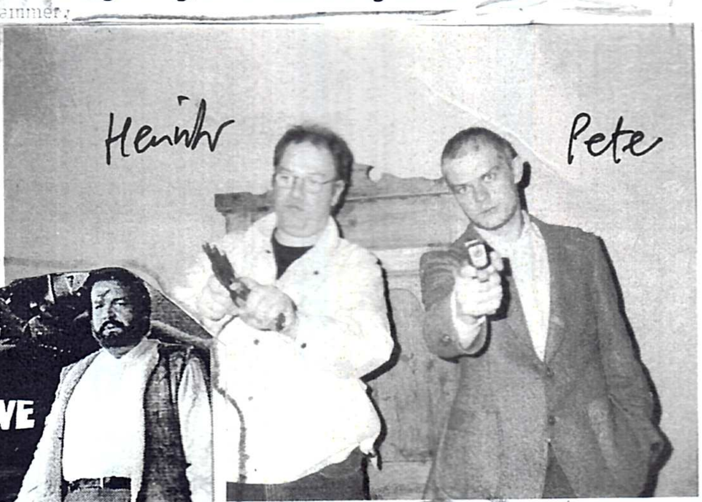

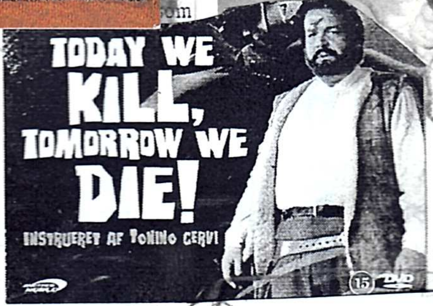

Der er dukket nogle fotografier op af en skuffe, fra arbejdet på kortfilmen *Den intergalaktiske genvej* (2003), en science-fiction gyser, instrueret af Peter Bonnemann og med effekter af Tue Sprogø. Min gamle filmkammerat Heine Sørensen og jeg medvirkede begge i filmen som løber cirka 8 minutter og må rubriceres som total kult. (Heine var ikke til stede, den dag, billederne blev taget.)

Bud Spencer døde forleden (27. juni) og som altid, når en af de kendte, jeg selv har fulgt gennem mange år går bort, bliver jeg vemodig. Spencers død giver mig også dårlig samvittighed, fordi jeg har stabler af danske On-Air dvd'er liggende, mange af dem stadig cellofan-indpakkede, fra dengang, jeg forsøgte at samle selskabets omfattede Terence Hill & Bud Spencer udgivelsesrække – ca. 30 titler i det hele, de fleste action-komedier. Må tilstå, at de ikke rigtig er mig. Jeg foretrækker Spencers roller i "seriøse" westerns som *God Forgives... I Don't* (1967), *Today We Kill... Tomorrow We Die* (1968), *Ace High* (1968) og *Boot Hill* (1969). Der er også hans spøjse birolle som "Gud" i Dario Argento gialloen *Four Flies on Grey Velvet* (1971).

Redaktionen

Det er hørt før, her på redaktionen. Jack J. er på vej med et nyt nummer af sit undergrundszine *Stay Sick!* Faktisk er udgivelsen lige om hjørnet og Jack har allerede layoutet hovedparten af bladet. Nr. 4 udkom i 2004, så det er jo noget af en cliffhanger og uhh, hvor bliver det spændende. Well, denne gang skulle den være god nok. For realz! Der kom faktisk et slags nr. 5 tilbage i 2011, dvs. nogle løse fragmenter som Jack lagde ud på sin blog, *En lejemorder ser tilbage*. Og jeg har en lidt mere gennemarbejdet pdf udgave, han mailede mig i november 2014. Angivelig – men man ved jo aldrig helt, hvor man har os fanzineredaktører – skulle han springe direkte til nr. 6 i trykt form. Vi lever i interessante tider.

Skønt jeg p.t. har skrinlagt mine femårsplaner, fortsætter researchen på kommende udgivelser. Det sker stille og rolig ved, at der kommer lidt bøger eller film ind, jeg skriver nogle lister osv. Obsmobilen kører igen, foreløbig dog kun i første gear og i krybesporet.

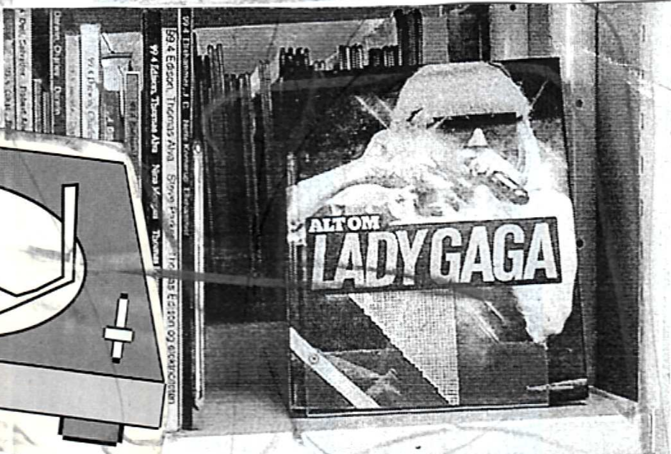

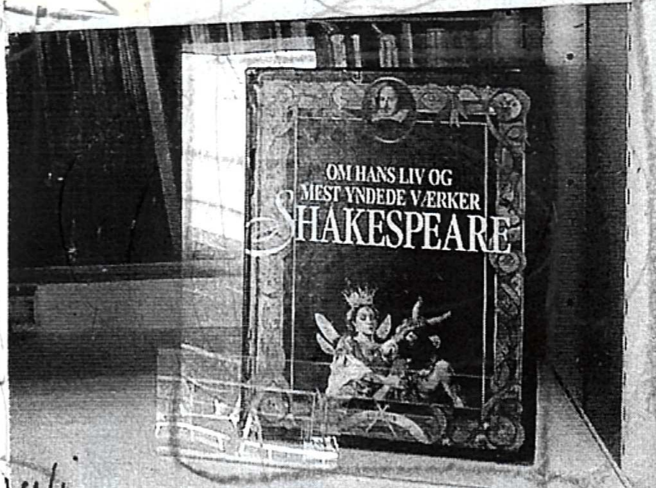

Lara Croft udklippet på bagsiden af *Obskuriøst Scrapbog* var egentlig kun en midlertidig idé, indtil jeg kunne finde på noget bedre. En planlagt collage ville imidlertid ikke fungere og så fandt jeg Lara frem igen. Jeg var ingen fan af *Tomb Raider* spillene – det der kamera over skulderen perspektiv forvirrede mig – men figuren er jo ikonisk. Og nej, det er ikke en god røv. Det er et billede af en computersimulation af en god røv. Hvis man i øvrigt synes om den slags. Jeg gør. THE END

Skrevet og tilrettelagt 30. juni/1. juli 2016 som tillæg til Obskuriøst nr. 16.

ISSN 2445-6942

Obskuriøst

SCRAPBOG 4 THE REVENGE

Nr.19 Efterår 2017 Pris: kr. 30,-

Obskuriøst

SCRAPBOG 5

FRAKLIP & SKITSER

THE
CELTIC FROST STORY
CELTIC FROST
"TRAGIC SERENADES"
CELTIC FROST
tragic serenades
COMBAT/NOISE
A DIVISION OF Relativity RECORDS INC
MXT 8107
DOLBY SYSTEM
THE NEW ALBUM FROM
CELTIC FROST
"INTO THE PANDEMONIUM"
OUT NOW!
CELTIC FROST
THE USURPER
JEWEL THRONE
SIDE TWO
RETURN TO THE EVE
CELTIC FROST
Limited Edition
1 Into The Crypts of Rays
2 Visions of Mortality
3 Dethroned Emperor
4 Morbid Tales
5 Circle of the Tyrants
CELTIC FROST
MARTIN AIN
"MORBID TALES"

Obskuriøst

Det var dengang, før nettet. Før Wikipedia, før google, før Youtube. Albums var på den hårde måde, med mindre, man kendte nogen. Man kunne slå op i et rockleksikon og være heldig at bandet havde fundet nåde og selv da var det sparsomt med detaljerne. Man kunne læse om bandet i sit yndlingsmusikblad og være heldig at bagkataloget fik en retrospekt gennemgang – de aktuelle albums og upcoming var som regel sovset ind i floskler og åbenlyse anprisninger – det er påfaldende, hvor lidt "viden" der er på pladeanmeldelser i de fleste ungdomsmusikblade, når man læser dem i dag... Hvis man lige var **startet** på et band, **et måske helt** tilfældigt hjørne af diskografien, **ja, så måtte man** nærmest gætte sig frem til, hvordan resten ville lyde. Som her med inderlommen til Judas Priest LP'en "Point of Entry" (1981) hvor hele CBS-delen af bagkataloget er trykt som annonce og jeg husker, hvordan jeg ud fra sangtitlerne alene forestillede mig, hvordan de var, hvilke der var ballader, hårde sange og så videre.

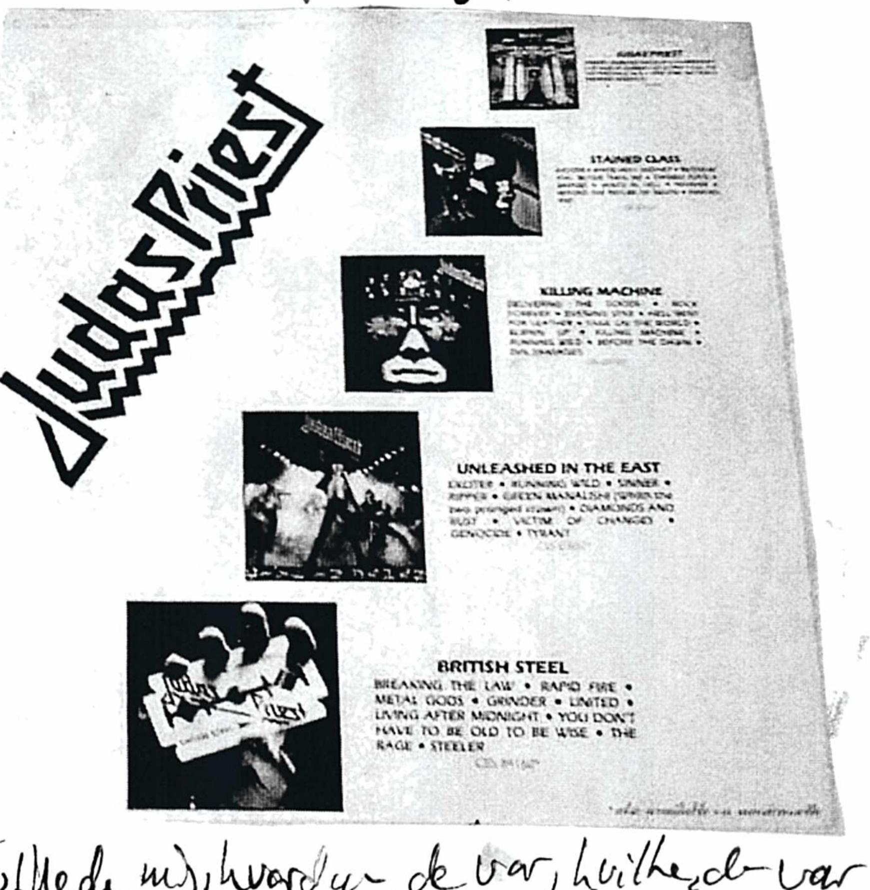

LAPPER

Nostalgi er ikke det, det har været.
Nu er det ikke længere nok i en bog eller film (artikel, dokumentar etc.) at se tilbage på de fede ting som et årti – tresserne, halvfjerdserne – bragte med sig og samtidig gyse lidt over de rædselsfulde fenomener fra samme periode og måske i det skjulte grine lidt af sig selv, hvis man var en af dem som var hoppet med på et modelune dengang. Gulerodsbukser, hvad tænkte vi dog på os?
Nej, det skal helst pakkes ind i en moralsk fortælling. Fri kærlighed og solidaritet betalt med knuste hjerter og en retrospektiv placering på den forkerte side af historien.
Muren var knap nok faldet før de første moralske standpunkter blev sat.

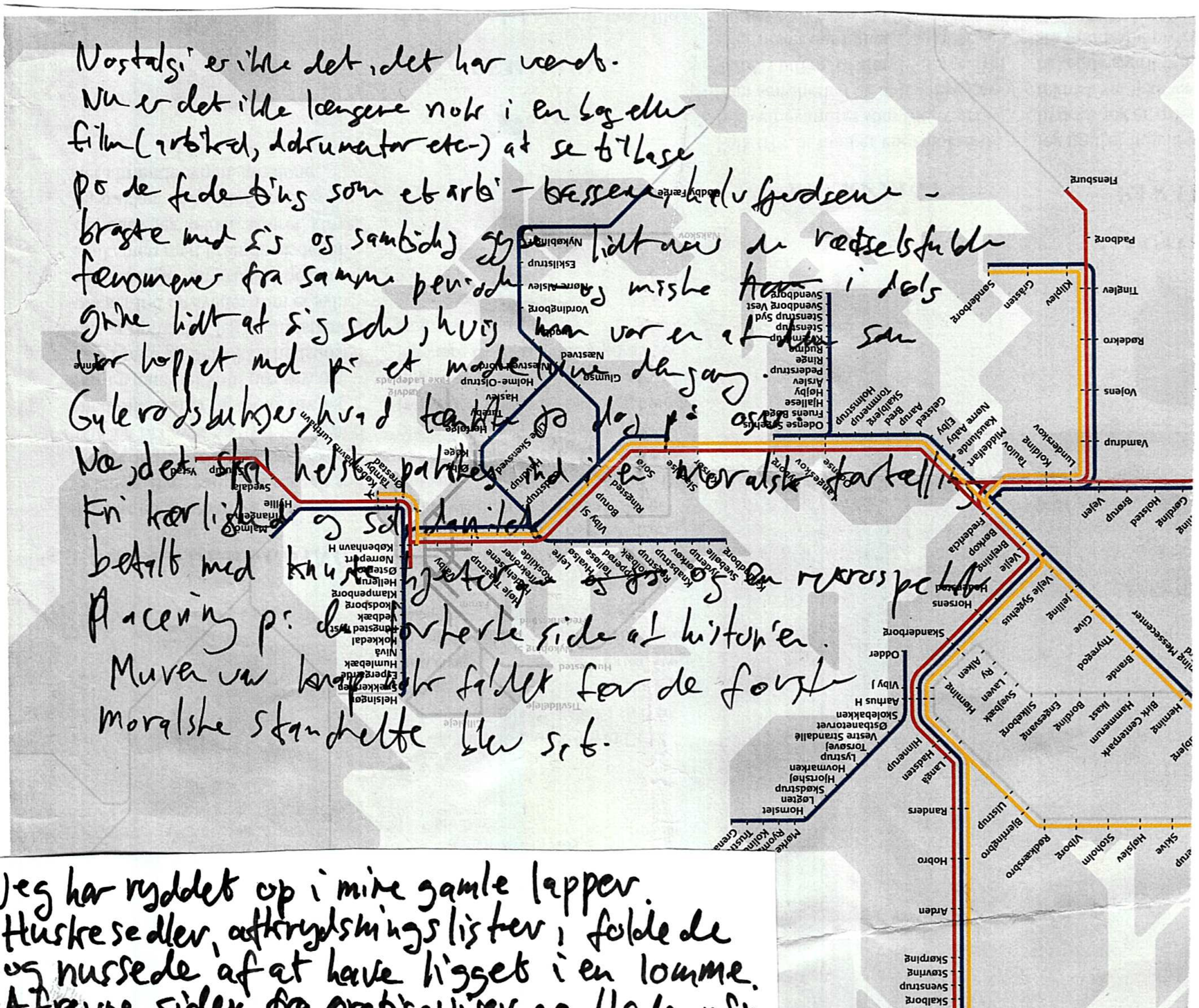

Jeg har ryddet op i mine gamle lapper. Huskesedler, afkrydsningslister, foldede og nussede af at have ligget i en lomme. Afrevne sider fra gratisaviser og blade, når jeg havde glemt kinabogen hjemme. Folk med deres laptops og Ipads glor. weirdo.

Jeg skriver bedst på farten og i hast. Det er lein(?). Jeg tænker klarest – synes jeg. Bagefter, når jeg genlæser, er sætningerne ofte klaret noget mættet. Jeg skriver fordi jeg kan – ikke fordi jeg kan skrive, der er noget trygt og beroligende ved at skrive i hånden. Kontrol.

Jeg skriver også med kuglepenne, i hingbøger, jeg forlægger dem ... sedler, jeg [illegible]

Nu er det ikke fordi jeg husker mere fra Havets hemmeligheder end fra de mange andre dyre- og naturudsendelser, der sendte i min barndom. Bortset fra gamle Jacques, hans røde nissehue, hans søn (navn) og det søde skib Calypso er jeg blank. Jacques Cousteau må simpelthen stå på mål for resten, fordi jeg her er i stand til at sætte navn på tiften. Lidt a la når Hollywood uddeler en Oscar, efter udenfor nummer, for lang og tro tjeneste (og et plaster på såret for at være blevet forbigået af komiteen år efter år). Men, hey, en Oscar er en Oscar.

(Jacques, hans søn og hans crew) og røde nissehue.

TEKST SOLE BUGGE MØLLER ILLUSTRATION TANAWAT SAKDAWISARAK

KROPSHACKERNE

Vift med hånden, og lås din hoveddør op. Eller giv dit visitkort via en magnet i fingerspidsen. I USA er en voksende gruppe mennesker frivillige forsøgskaniner, når de får implanteret intelligente chips og magneter i deres kroppe og rykker på grænserne mellem menneske og maskine.

Jeg så jo så mange ~~udsendel~~optagelser fra Afrikas Savanne, af løver som jagtede gnuer, af elefanter på ~~march~~ farten, de spændstige geparder, gribbene som altid fik det sidste ord, det sidste lys, når du er død osv., og sæler, pingviner, legende delfiner, helt klart. Jeg er vokset op med dyr på tv, i samtale populærvidenskabelige bøger på reolen, fugle i haven og en hund eller kat i huset.

Kender du den her? Der var engang en mand, som ville finde en eventyrbog, han havde læst som dreng. Dem havde der ganske vist været ufatteligt mange af, men det skulle være en helt bestemt bog. Han huskede den som en bog med mørke, uhyggelige tegninger og en af en prinsesse, der havde forurolliget ham en del, dengang.

Jagten på den nøgne prinsesse

Prinsessen har sovet med historiens helt og på tegningen har hun rejst sig i sengen og ses nøgen bagfra. Noget, manden burde have været for ung til at "forstå", men gjorde det alligevel. Problemet var som sagt, at udvalget af eventyr var enormt i hans barndom og de hed allesammen noget med "eventyr". Han huskede bogen som kæmpestor, men det er et vildt begreb, når man selv er lille. Det forekom ham håbløst. Spørgsmålet blev ikke desto mindre ved med at gnave. Hver gang, han faldt over en eventyrsamling fra hans egen tid, plus/minus, på biblioteket, i genbrug, hos antikvariatet osv. måtte han da lige checke. Jagten på den nøgne prinsesse. (Han udelukkede på forhånd H.C. Andersen.) En Asbjørnsen og Moe, illustreret af norske billedkunstnere (Gyldendal, 1968), var både stor og skummel – men ikke den rette. En tyk Grimms, illustreret af Svend Ottos. (Gyldendal, 1970), viste sig ligeledes at være en nitte. Men så var den der, uventet, i en antikvarbodsdisk: Danske folkeeventyr, ved Preben Ramløv, illustreret af Thormod Kidde (Gyldendal, 1964.).

Nå, manden var selvfølgelig mig, redaktøren af dette blad, og det var blot en af mange sådanne små mysterier, jeg har grublet over, fra tid til anden, som voksen – og selv om de fleste har fundet deres svar, så hisser der minsandten stadig et par uløste tilsage...

Jeg må jævnligt indrømme, at jeg følte mig som lidt af en gammel gris, sådan at gå og lure efter nøgne damer i eventyrbøger og så ja endda bøger for børn. Dvs. de der moppedrenge med drabelige illustrationer som udkom der i 60erne var vel egentlig tidt for voksne. Ramløv har skrevet et dejligt efterskrift i sin samling, det er klart serious business. Måske var jeg på en måde heldig at få lov at snuse til de voksne voldsomheder ved folkeeventyret, før det aspekt ligesom forsvandt (for at dukke op igen et halvandet årti eller deromkring senere igen: sex og vold i de samme eventyr, Grimm var grum, sensation – og hjulet var opfundet...).

Kuriøst nok udkom der (mig bekendt) ingen samlinger af egentlig erotiske folkeeventyr på dansk hverken i 60erne eller 70erne, erotikkens, ja, ofte, pornografiens storhedstid, hvis vi ser bort fra 1001 Nat, Decameron og andre exotiskheder; i Norge f.eks. udsendte man en samling af Asbjørnsen og Moe's mere dristige fund hos folket: Erotiske folkeeventyr, Oslo 1977. Vi skal frem til

(Der viste sig at være flere afklædte damer i bogen end jeg kunne huske.)

1985 og Den bortfløjne mødom - og andre skæmtsomme og erotiske folkeeventyr, ved Erik Hovmøs og nysselig illustreret af Eiler Hjort Nielsen (Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck). Jeg har den stående på reolen. Snip, snap, snude – og så er den artikel ude.

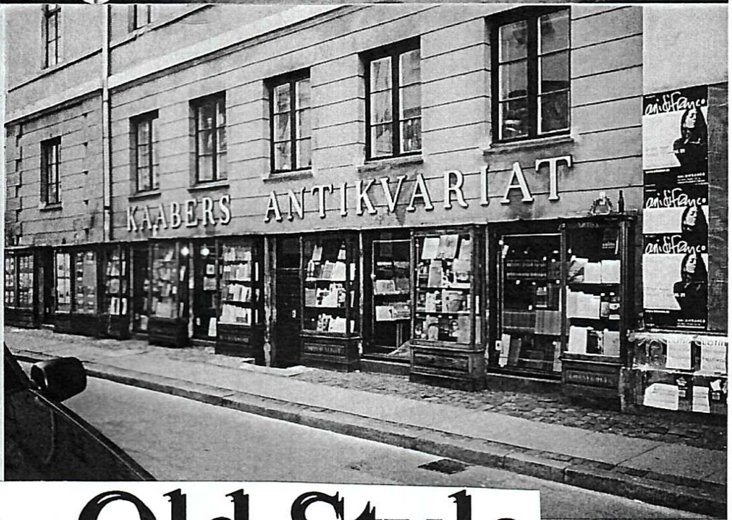

Book Man, Old Style

Lars Vinther-Madsen vedsendte en masse illustrationsmateriale til sin artikel om nedlagte antikvariater, bragt i *Obskuriøst nr. 17* (*Scrapbog 2: Electric Boogaloo*) og jeg har lige siden spekuleret på, hvordan jeg kunne udnytte de overskydende billeder. En dag satte jeg mig med arkene, fandt på en titel og begyndte at skrive. Dette er resultatet.

Jeg elsker antikvariaterne. I hvert tilfælde som koncept og institution, for jeg har aldrig været nogen god bruger af samme. Jeg voksede op med Onkel Dannys romantiske hyldester til kioskernes rodekasser og alt det der, men når jeg selv skulle forsøge mig, tja, da jeg er både indadvendt og sky, kniber det med sådan lige at slå en sludder af og jeg føler alligevel aldrig, jeg rigtig ved noget om et emne, når jeg står der "i marken", der går ligesom en klap ned som til eksamen. Jeg kan også føle mig skrækkelig intimideret af de lødige, solide romaner, man burde have læst og dannet sig en mening om. Jeg betragter dem med et skyldigt blik og en stemme indeni hvisker "dilettant".

På den anden side elsker jeg at gå på jagt efter billige hæfter og kæpheste som *Omnibus-bøgerne* og halvfjerdser børnelitteratur (samlertrangen har ledt mig ad mærkelige stier og jeg kan ikke altid styre det, men noget skal tiden jo gå med). Og jeg nyder at kunne stå lidt af vejen, i et hjørne for mig selv, og lytte til fagsnak mellem indehaver og stamkunder, om dagskursen på vintage *Playboy* magasiner og modelfly, opleve kunderne, der kommer ind med tantes dødsbo og tror, at guldsnit er lig med guld... Og helt flyve under radaren kan man ikke, som f.eks. dengang en stamkunde, i bedste mening, bemærkede, at jeg havde en interessant lugt. Noget at tage med hjem der.

Jeg savner de hollandske bogudsalg i Helligåndshuset, på Strøget, hvor jeg kunne vandre i fred, intet pres, højest en spids albue fra min sidemand eller dame og det var en del af spillet. Der er for langt fra Jyderup til København, til at jeg rigtig orker rejsen. Jeg fandt mange pragtfulde sager i Helligåndshuset (og skrev gerne om det i *Obskuriøst*), selvom det ofte handlede mere om opdagelsen end den blivende værdi. Jeg fascineres jo ved det kuriøse, men nogen gange holdt den altså ikke. Store planer om temaartikler, kunstneriske projekter osv. måtte skrinlægges gang på gang og bogen røg så enten ud eller havnede andetsteds. Jeg havde en kammerat som jeg i årevis dumpede ting hos; nu bor han i Spanien. Sådan kan det gå.

Her må det vist være på sin plads at trække en gammel vandrepokal frem af mølposen og ud i lyset: *Søslangens gåde* af C.M. Poulsen, Hirschsprungs forlag, 1959, kritisk gennemgået og med forord af dr. phil. Anton F. Brunn. *"Bogens honorar tilfalder Dansk Ekspeditionsfond"*, står der i kolofonen. Forsiden har en tegning i pisgult og grønt af den kære slange, ved en Leif Ragn-Jensen. Jeg er vokset op med Jules Verne og bøger om Loch Ness, så bogen var et oplagt køb, da jeg fandt den til hollandsk auktion, men ak, det lyder bedre end det er, tror mig, bogen er slet og ret kedelig, så den havnende på en foreningsauktion, hvor min gode bogsamlerven Thomas Winther købte den. Det gik til et godt formål.

Adskillige år senere mødtes vi til et nyt samlermarked, "Blodig Weekend 2015", hvor Thomas havde en stand og minsandten om ikke søslangen lå der på bordet, mellem de øvrige sager. Han havde *også* opgivet at bruge den til noget kreativt. Jeg fik bogen tilbage, gratis - det er næsten to år siden. Og nu er historien fortalt og jeg kan stede monsteret til hvile... inde bagerst i reolen.

Jeg kommer fra et hjem med gamle bøger og magasiner såvel som bøger *om* det gamle. Jeg har siddet med Politikens små fine naturhåndbøger, med Ingvald Lieberkind og B.S. Ingemann, med *Hver 8. Dag*, *Levende Verden*, *Fra Nationalmuseets arbejdsmark* osv. Natur, historie, sagn og eventyr har altid interesseret mig. Meget af det, jeg læste, var allerede stærkt forældet dengang og måske racistisk eller på anden måde ikke helt i orden. Jeg kunne sagtens vurdere og i nogen grad filtrere som barn, uden vistnok at tage skade og i dag siger man "det var tiden," men den ved jeg ikke, om jeg køber.

Jeg mener, jeg er ikke parat til at udstede fripas, blot fordi noget har rundet en vis alder, ligesom jeg har blandede følelser over tendensen til ligesom på trods at klamre sig til forældet gods. Der er jo f.eks. hele negerdiskussionen. Eller den u-ironiske (eller *er* den ironisk, er vi virkelig tilbage i 90erne igen?) hyldest til børnebøger som *Den lille sorte Sambo*, *Den store Bastian* og andre, lignende rædsler. Det er ikke nemt, når man selv kommer fra en tid, hvor der blev sagt neger. Det ene øjeblik synes jeg, der går Dansk Folkeparti i debatten, det andet fnyser jeg selv over censuren, jeg mener, *opdateringen* af *Pippi Langstrømpe*. Indtil jeg kommer i tanke om, at de bøger vist egentlig aldrig sagde mig noget. Men det handler selvfølgelig om princippet.

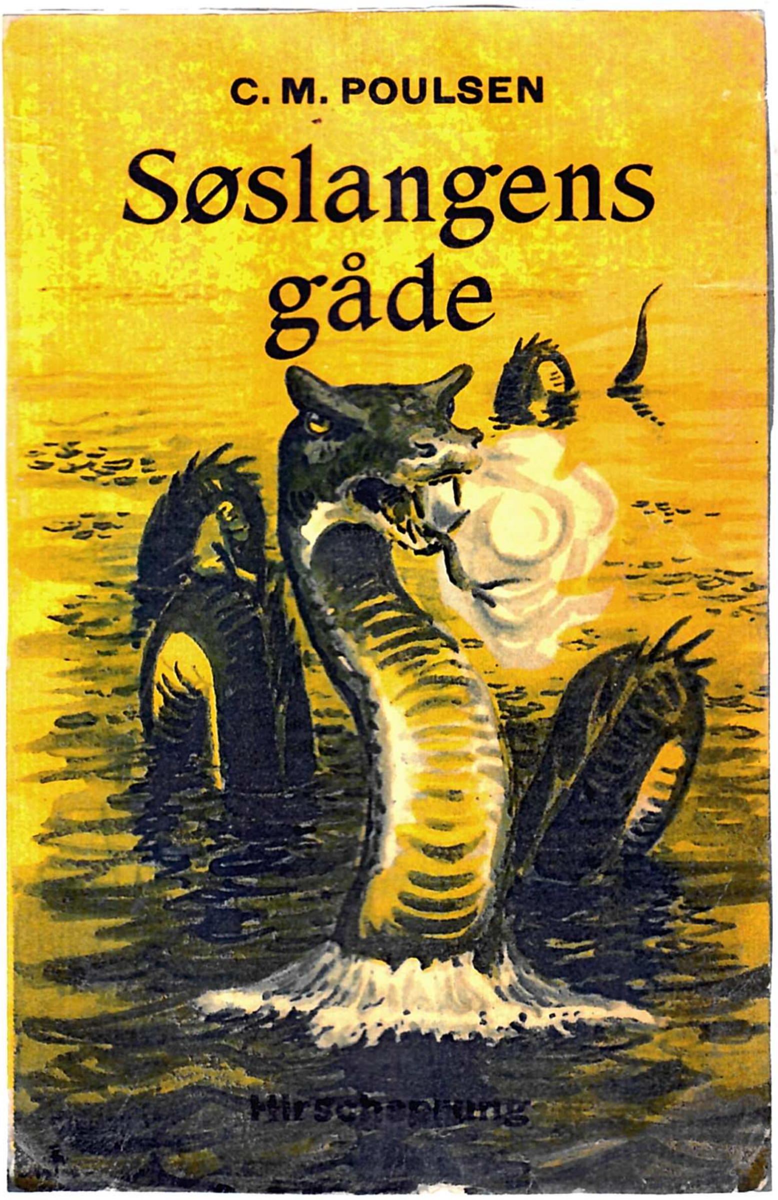

Principper og hvor står jeg selv? Tja, med fare for at blive kaldt fej, så finder jeg ofte disse revisioner fjollede, men jeg ved også, at de, når egentlige dumheder er trukket fra, er uundgåelige. Intet får lov at være i fred for evigt. Intet!

I erkendelse af dette har jeg været så snedig at opbygge mit eget lille erindringsbibliotek. Her er det Jørgen Sonnergaards Tintin udgaver som står på reolen og så vil jeg skide på om Niels Søndergaard (hvis arbejder jeg i øvrigt sætter højt) har oversat pinlig ordret fra det franske. Både Skæg, Lucky Luke og Brunhilde pulser derudad (jeg ved, det er usundt og forkert) og i *Anders And & Co.* jager Moby And stadig forgæves sine hvaler (og jeg er helt med på at redde hvalerne, men bladet er barndomsguld). Med andre ord kravler jeg ned i min bunker og lader de andre om at slås.

Nu om dage køber jeg mest mit brugte læsestof i genbrugsbutikkerne. At besøge en *Røde Kors*, en *Kirkens Korshær*, *Folkekirkens Nødhjælp*, *Afrika Mission* og hvad de nu hedder, kan selvsagt ikke erstatte antikvariatet. Man går forgæves efter en god fagsnak, skulle man have de tilbøjeligheder. Stilen er ligesom lagt, når jeg kommer ind et sted og damerne har opstillet kaffebord, så det spærrer for bogreolen. Der sidder de så og sipper kaffe, mens de udveksler sygdomshistorier og sladder. Bøger, det skidt – hvem gider den slags?

Faktisk ser personalet skævt til mig, hvis jeg virker for glad over et fund. Tænk, hvad det kunne have indbragt i en "rigtig" butik, ja, penge har de nemlig forstand på, de gamle damer ved disken. Jeg gjorde dem helt rasende, et sted for nylig, da jeg havde rodet i en papkasse med indleverede ting og fisket nogle tegneserieblade frem: *Edderkoppen*, *Conan*, *Dracula*, fede titler. Jamen, det kunne jeg da ikke, de var ikke prissat, hende som satte bøger op kom først tirsdag, nej, jeg kunne ikke få lagt til side osv. Så blev jeg selv noget gal i hovedet og spurgte ligeud, om de ville have mine penge eller ej. Jeg fik bladene, men den ansvarlige dame skummede stadig og nærmest hylede af fryd, når hun kunne slå mig for hele femten kroner stykket, for specialhæfterne.

Udvalget de fleste steder? Kulørte bogklubbøger og overvintrende klassiske romaner; der står et eksemplar af *Ensomhedens brønd* på mindst sjette år i en butik, så det er til at få helt ondt af den arme bog. Tilfældighedsfaktoren er det som holder liv i håbet: at der blæser noget uventet ind på hylden. Det morer mig pludselig at kunne finde tyve år gamle popblade, jeg mener, at tænke sig, at nogen engang har været hip i Jyderup.

Man må arbejde med de forhåndenværende søm. Jeg ved, jeg følger i utallige forfattere, tegnere og klummeskribenters fodspor, når jeg slæber de gule *National Geographic* magasiner hjem. Det er ligesom en tradition.

Jeg køber mest NG for tidsånd og tits. Og okay, her er vi så atter på gyngende grund. Vel var det fornedrende, når der i gamle dage blev listet fotoserier ind af letpåklædte "fremmede" kvinder. Alle vidste, hvad det handlede om: de mandlige varmblodede amerikanske læsere ville have noget lir og hvide kvinder var selvsagt tabu og pornografi, hvorimod en mørklødet skønhed sagtens kunne gå an (billedet side to i dette blad er sakset fra et 1964 nummer!). Det var nemlig kultur og dermed lærerigt. Og på den anden side... yeah. Bryster er nu en gang bryster. Kultur er godt... det samme gælder bapsedutter. Nå, jeg er jo også bare en dekadent europæer.

Nu vi er ved svineriet, så fandt jeg i en antikbod, i vinters, en stak *Ugens Rapport* fra min pure ungdom. Til og med det første, jeg købte (og hurtigt fik konfiskeret): Nr. 22, 24.-31. maj 1980. Unge Larsen var netop fyldt 13 år. Der var nogle syndige nonner på forsiden, jeg vagt genkendte, men det som gjorde mig stensikker var ugens krimi-gys: *"Det nye tøj"*, en novelle af Kjell E. Genberg (sikkert pseudonym), om en bankrøver som har fået den helt store idé: den skudsikre heldragt... men der er selvfølgelig en hage ved planen. Nu overvejer jeg, hvad jeg kan bruge bladene til, der er mange sjove annoncer og filmreportager... klippe i dem nænner jeg ikke. Vi får at se.

Og sådan kunne jeg blive ved...

Når jeg tidligere i bladet skrev, at jeg er vokset op med onkel Danny, mente jeg de små klummer i Politiken fredag – bøgerne kom til noget senere. De seks resulterede klummesamlinger: Dan Turèll i byen (1979), I byen igen (1982), I byen så det basker (1985), I byen – i den grad (1988), I byen – og i baggårdene (1991) og endelig, posthumt, I byen – for sidste gang (1994) er vist den eneste væsentlige del af forfatterskabet, der i skrivende stund endnu ikke er behørigt genudgivet eller genantologiseret. Det enlige bind Dan Turèll i byen – Greatest hits (1997), ved Peder Bundgaard, skuffede ærlig talt i udvalget. Jeg har derfor sat mig for at kaste mig over et udvalgsprojekt selv. Af hensyn til copyright kan jeg naturligvis ikke gengive selve teksterne, kun titlerne og lidt beskrivelse. Velkommen til

Dan Turèll i byen – DEEP CUTS #1

Den første samling er klart den mest veloplagte. I 1978-79 var der stadig fuld knald på forfatterskabet; *Onkel Danny fortæller*, *Medie-montagerne*, *Alverdens vampyrer*, digtene osv. Vintage Dan Tùrell. Senere gik der som bekendt i nogen grad rutine i projektet, i kampen for at holde Skattefar fra døren. NB. Jeg har læst hovedparten af samlingens klummer i avisen som barn, så dette er totalt nostalgi-trip.

"Hos antikvaren" må med i min *Deep Cuts Dan Tùrell*, det er jo ligesom der, det begyndte for mig selv (se et par sider bagud). *"Det samme på en anden måde"* handler om massageannoncerne i Ekstra Bladet og deres kodesprog: dansk, fransk, tysk m.m; jeg husker klummen, fordi jeg netop havde opdaget annoncespalterne i "den frække avis", når de voksne så den anden vej. Tùrell følger op med *"Mere massage"*, hvor Politikens læsere giver deres besyv med. Fine pudsigheder.

"Nessie darling": Jeg har altid holdt af Loch Ness uhyret, selvom jeg ikke længere tror på det (se igen et par sider bagud). Forfatteren får øje på melankolien hos et nationalklenodie i *"Gensyn med Storm P."* og rokker blidt ved myten om hyggeonklen Storm. *"Årets gab"*, ha, den klumme klippede jeg ud af avisen dengang! For længst gået tabt, desværre. Originalen, ikke med i bogudgaven, havde en herlig tegning af Peder Nyman, hvor Superman windsurfer med en tandløs Dødens gab-haj efter sig. Tùrell kunne ikke fordrage *Superman* (den første film) og giver den læsterlige prygl.. sammen med både *Stjernekrigen*, *Dødens gab 2* og 70er udgaven af *King Kong*. Jeg er vildt uenig, men fedt skrevet.

"Avisnarkomanen" koger videre på massageannoncerne. Tùrell citerer flittigt fra et (fingeret?) læserbrev, med oplysninger om de rigtig gamle dages annoncekoder: Kvinder der tilbyder cigarrygning i eget hjem osv. Jeg tænker her uvilkårligt på de annoncer, jeg faldt over, mange år senere, i det kvikke vittighedsblad *Klods Hans*, ca. 1906, for "hygiejniske gummiartikler".

I *"Gysets gode gerning"* kunne den unge Henrik Larsen pr. stedfortræder opleve de biografbesøg, der uretfærdigt var ham nægtet (følte han). Der var referencer til både *Maskernes nat* og Hollywood monstre, uuuhh! Herligt at genlæse i dag.

Der er Gustav Wiedske sprogobservationer i "Den wiede verden"... og jeg kunne sagtens have valgt mere, men holder her.

Lad os se, hvordan det forholder sig i *Greatest Hits*, min endelige score. Hm, *"Hos antikvaren"*, *"Det samme på en anden måde"*, *"Mere massage"*, *"Avisnarkomanen"*, *"Gysets gode gerning"*, *"Den wiede verden"*. Seks ud af ni, ikke dårligt! Måske har jeg alligevel undervurderet Bundgaard i hans udvælgelsesteknik. Det må komme an på en prøve i et senere nummer... når jeg får råd til at købe fortsættelsen.

P.S. Turèll havde tidligere skrevet en klumme om 70'er King Kong, samlet i Menneskemytemaskinen, Medie-Montager V. Her var han noget mere entusiastisk.

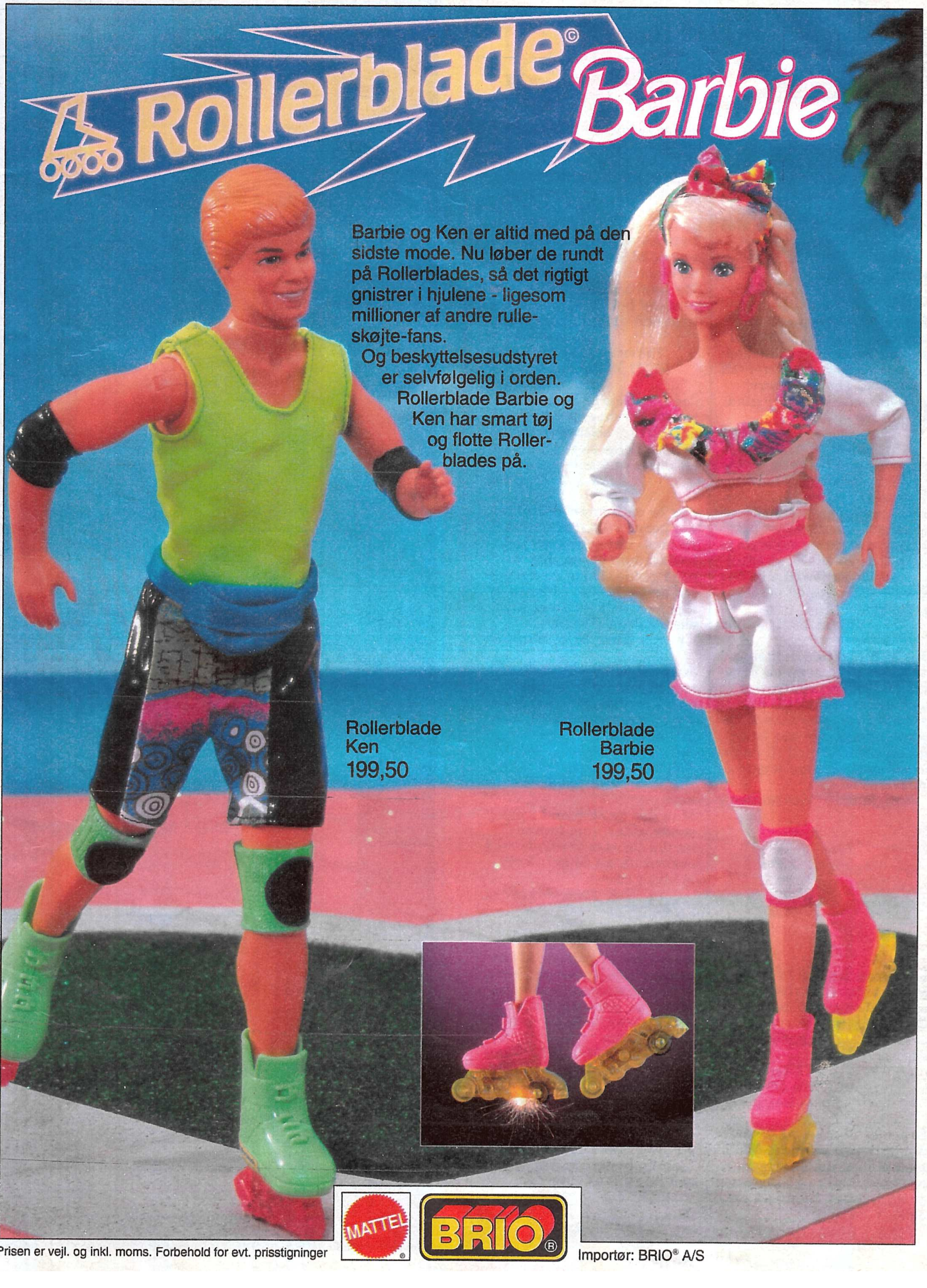
Rollerblade©
Barbie
Barbie og Ken er altid med på den sidste mode. Nu løber de rundt på Rollerblades, så det rigtigt gnistrer i hjulene - ligesom millioner af andre rulle-skøjte-fans.
Og beskyttelsesudstyret er selvfølgelig i orden.
Rollerblade Barbie og Ken har smart tøj og flotte Roller-blades på.
Rollerblade Ken 199,50
Rollerblade Barbie 199,50
MATTEL
BRIO®
Prisen er vejl. og inkl. moms. Forbehold for evt. prisstigninger
Importør: BRIO® A/S

BALLADE I BARBIELAND

Højskolens kunstlinje, vinteren 1991, dagens første kop kaffe. Vores underviser, lidt af en distance-blænder, med et købt "von" i navnet, men ellers ganske flink, kom ind på værkstedet. Vi hilste behørigt. Han havde en æske under armen. I æsken lå en Barbie-dukke og nu skulle vi gøre frygtelige ting mod den, det værste, vi kunne finde på, frit slag! Det var så dagens øvelse.

Jeg har glemt de fleste af mine kammeraters ugerninger mod Barbie. Nogen hængte hende fra en loftsbjælke, that's all I got. Ingen af os gik ligefrem til sagen med begejstring. Mit eget påfund var at placere hende på gulvet og tegne med kridt omkring hende samt en mejsel fra værktøjslageret, i bedste tv-krimi stil. Jeg tog nogle fotografier af udåden som bare så fjollede ud; jeg ville have brugt dem her i artiklen, men de lader til at være gået tabt for år tilbage og godt det samme!

(Barbie-dukken mødte sit grusomme endeligt i form af en svejseflamme, da hun senere kom til at indgå i en af vores undervisers egne installationer. Således havde kunsten krævet endnu et offer.)

Hvad skyldtes vores tøven? Det var jo ikke fordi vi nærede særlig kærlige følelser til Barbie og her taler jeg vist også for kvinderne på holdet. En "Barbie-dukke" var i den grad et skældsord gennem min opvækst, rettet mod smukke, men tomhjernede hunkønsvæsner. Og Barbie-serien selv, det var simpelthen noget kommercielt bras, amerikansk kulturimperialisme, når det var værst og alt det der. Sådan lød det i hvert tilfælde i visse kredse, selvom den sædvanlige hykleri nok har gjort sig gældende.

Helt personligt fandt jeg som barn Barbie kunstig og, tja, udansk. Nu var jeg jo selvfølgelig også dreng, men jeg var cool nok med dukker generelt, ja, jeg har da selv leget med dukker som barn. Dog hverken Barbie eller Action Man.

Nej, jeg tror, det skyldtes, at vi følte os dumme ved situationen. Man gjorde da ikke en dukke fortræd. Det var ligesom for lavt.

Barbie og hendes faste ven Ken er blevet parodieret og hånet gennem årtier. (De har også været genstand for intens kulttilbedelse; fans kan være mærkelige.) Jeg mindes tilbage i 80erne, hvordan et tv-satireprogram, *Ikk'*, tror jeg, kørte en sketch, hvor Ken rædselsslagent opdagede, at han manglede en tissemand og i fortvivlelse forsøgte at begå selvmord, hvilket han som plastikfigur selvsagt ikke kunne. Det var vist Kurt Ravn eller Ulf Pilgård som lagde stemme til. Min pointe er, at det alt sammen er så gennemtæsket, at det er umuligt at hidse sig op over fænomenet længere.

Derfor kan man dog stadig ryste lidt på hovedet, når f.eks. annoncer som den på modstående side dukker op. Jeg måtte for nylig trække saksen, da kattene havde haft fat i min samling af vintage ugeblade, for at redde de mest interessante godbidder. Undervejs kom jeg til at tænke på, hvordan jeg som barn, af tanter og bedstemødre, havde modtaget tegneseriestriber fra ugebladene og her sad jeg pludelig som granvoksen mand og klippede *Rasmus Klump*, *Radiserne* og *Blondie*. Og så stødte jeg altså på Rollerblade Barbie. Det er dælme edgy sager – men ro på nu, for "beskyttelsesudstyret er selvfølgelig i orden" (*Familie Journalen* nr. 47, 16. november 1992).

Jeg googlede for sjov skyld serien som faktisk lader til at have været ægte kontroversiel. Rollerblade skøjterne kunne nemlig lave rigtige gnister a la cigaretlighter og den slags er jo en potentiel brandfare og slet ikke noget for børn. Hvis (og det er som med alt på nettet et stort hvis) artiklen, jeg fandt, står til troende. Serien produceres i hvert tilfælde ikke længere.

Bemærkninger til Søbo Rustik

Det er godt at få ryddet ud i arkiverne nu og da. Jeg gjorde det første gang med *Obskuriøst cd* nr. 1, *Sound and Vision*, tilbage i 2003. I 2015 fulgte *Obskuriøst* nr. 15, *Høstsonate*. Denne gang er det blevet til en selvstændig titel, one-shot bladet *Søbo Rustik*, egentlig (som så meget andet her) en gammel idé, der altså nu er realiseret.

Søbo Rustik indeholder optryk af arkivalske skitser og flyveblade og dertil en stak udkast, skrevet færdigt til lejligheden. Materialet stammer alt sammen fra arbejdet på de tre scrapbogsblade, *Obskuriøst* nr. 16 , *Obskuriøst scrapbog* (2016), *Obskuriøst* nr. 17, *Scrapbog 2: Electric Boogaloo* (2016) og *Obskuriøst* nr. 18, *Scrapbog 3Disco Inferno* (2017). *Obskuriøst* nr. 13, *Genbrug er det bedste guld* (2016) var, forsiden uagtet, ikke et scrapbogsblad, og blev derfor ikke genbesøgt. Det samme gælder periodens mange nyhedsbreve.

Jeg har hygget mig gevaldigt med klippe-klistre layoutet. Min oprindelige slogan til scrapbogsserien var: *"Den er snavset, den er beskidt, det er den analoge virkelighed."* (Jeg ved ikke, hvorfor det gled ud.) Rasende gammeldags, noget som hørte mest hjemme i 70erne, hvor det var kunstnerisk og cool at sidde med saks og lim og skrive og modificere og udgive resultatet på små skæve forlag. Eller i 80erne. Jeg tror, det endda kunne være gået an i de selvironiske 90erne. Men nu... hvorfor bruger du ikke bare en app, mand?

Nå, skidt, pyt, for det handler jo om glæden ved det fysiske. Også om at finde sin egen stil, selvom den vist p.t. er et mix af folkeskoleblad og *Bloody Darlings* (det sidste ifølge to af mine læsere).

INDHOLD

NB. Grundet omfattende brug af arkivalsk materiale må bladet undvære en systematisk paginering. Redaktøren beklager.

Side 1: Forsiden
Majspiben er rent bluff, jeg har ikke røget siden december 2016. Efter en lungebetændelse, fulgt af en generalforkølelse, mistede piben ligesom sin tiltrækningskraft. Min eneste nervestimulans nu om dage er kaffe – masser af den.

Apropos damn good coffee, så er fortsættelsen af David Lynchs geniale tv-serie *Twin Peaks* lige på trapperne. Redaktøren glæder sig.

Side 2: Pige fra Mozambique
Fra *National Geographic*, august 1964. Lokal høvdings datter danser mellem stammens krigere. Jeg omtaler fotoet s. 22.

Side 3: Sherlock Holmes
Uddraget er fra omnibusbogen A. Conan Doyle: *Sherlock Holmes mesterstykker*, Carit Andersens forlag, 1959. Holmes kendte sine bonderøve.

Side 4-7: Obskuriøst nr. 18 promo flyers
Den første halve time på *Collector's Market*, *Blodig Weekend*, lørdag den 8. april 2017, var hård at komme igennem for en i forvejen nervøs redaktør. Jeg havde standplads overfor *Rockuglens Kim* og alle de hårde drenge og piger holdt til derovre og værdigede mig knap nok et blik. Der manglende vist også noget rock 'n 'roll over præsentationen. Til gengæld opdagede jeg, at min placering var mægtig strategisk, jeg sad nemlig klods op ad herretoilettet. Hm, her kommer jeg til at tænke på en gammel *Ekstra Bladet* joke. Meget passende, da min nabostand tilhørte *Søren Henrik Jacobsen*. Vi fik os en masse god snak i løbet af dagen. Og

efterhånden dukkede I jo op, gamle som nye venner og læsere, kom og hilste på. Tak for en hyggelig dag. Jeg havde produceret en håndfuld flyveblade til lejligheden; her er de to bedste.

Side 8: Låpsly & Iommi
Mit første sideudkast til *Obskuriøst* nr. 16, senere kasseret og klippet helt om. Jeg fandt et (dårligt) scan på harddisken.

Side 9: De gamle travere #1
Oprindelig skulle al tekst i *Obskuriøst* nr. 16 have været i hånden, men jeg begik for mange fejl. Som her, hvor **Sværdet i stenen** er blevet til **Stenen i sværdet**, en bøf, jeg i øvrigt tankeløst overførte til den printede tekstudgave. Bevares, det var måske også blevet lidt hårdt for læserne. Originalt ark.

Side 10-11: Fra redaktørens verden – i farver
Tillæg til *Obskuriøst* nr. 16. Nyhedsbreve og øvrige tillæg produceret 2016-17 har været håndredigeret og i farver ligesom bladene, men af hensyn til redaktørens kronisk anstrengte økonomi, modtog de fleste læsere kun s/h fotokopier. Her er en farveoriginal (let revideret).

Side 12-13: Fantomforsider
Jeg besluttede, at disse forsider nok var lige lovlig intense og dystre til *Obskuriøst*. Men "Frak Lip" er da et fedt udtryk... ikke? Om der både kommer en scrapbog 4 og 5, må tiden vise.

Side 14: Celtic Frost ("Angry Frost")
Jeg lavede to udklipsark til Celtic Frost artiklen i *Obskuriøst* nr. 18. Dette ret skumle som jeg kalder for "Angry Frost" og det mere blide "Celtic Frost rarities". Ingen af dem ramte helt det, jeg sigtede efter. Rariteterne endte på bagsiden af *Obskuriøst nyhedsbrev* nr. 12 og et overkradset s/h print af "Angry Frost" i selve bladet. Her er resterne af det originale farveark, efter adskillige frugtesløse modifikationer. Man kan ikke vinde hver gang.

Side 15: Judas Priest (forsideidé)
Et påtænkt s/h scrapbogsblad. Jeg nåede så langt som til denne forside og arbejdstitlen *Fade to grey*, før jeg droppede idéen.

Side 16-17: Lapper
Konceptet, tiltænkt *Obskuriøst* nr. 16, var et udvalg af små skriblerier på gule sedler, kasseboner, hvad der nu var ved hånden i inspirationen eller kedsomhedens stund. De fysiske spor af den kreative proces. Jeg fik lavet et enkelt ark (side 16), men syntes ligesom, det blev for fladt. Måske var det scanningen, der trak livet ud af lapperne, måske skulle det have været fotograferinger til et katalog i stedet eller en ophængning... Jeg lavede nogle flere, i vinters, med samme skuffende resultat. Her er originalen plus et enkelt af de nye ark (side 17), mest fordi annoncen, jeg skrev hen over, var så herligt dum.

Side 18-19: Jagten på den nøgne prinsesse
Thormod Kidde var Rune T. Kiddes far og en fabelagtig grafiker. Artiklen skulle egentlig have været med i *Obskuriøst* nr. 17, men jeg kom fra det og fik først skrevet teksten færdig dette forår. Redaktørens kæreste eventyrbøger, måske temaet til et kommende *Bibliotek Obskuriøst*?

Side 20-22: Book Man, Old Style
Mon ikke de fleste, der jævnlig besøger genbrugsbutikker og loppemarkeder kender den med at "det må da kunne bruges til et eller andet". Her står man jo i virkeligheden i det usynlige grænseland mellem samler og hoarder, så be careful out there. Billederne side 20, 22 og 23 er leveret af Lars Vinther-Madsen.

Side 23: Dan Túrell i byen – Deep Cuts #1
I byen bøgerne ligger typisk på mellem 300 og 800 kroner antikvarisk. Jeg kunne selvfølgelig klare den ved bibliotekslån, evt. scanne eller fotokopiere mine egne favorittekster, men det ville ikke blive det samme. Nu får vi at se.

Side 24-25: Ballade i Barbieland
En idé til scrapbogsbladene, der har boblet længe. Illustrationsvalget stod mellem en 1979 *Disco Barbie* og en 1992 *Rollerblade Barbie* og så vandt sidstnævnte pga. historien.

Side 28 (bagsiden): Bikini-palæontologi
Fra *National Geographic*, september 1979. Udgravninger ved Washington State University. Ved at højtryksspule en blotlagt gletsjeraflejring fra Istiden frigøres skeletdele af fortidselefanter m.m. Overfor et sådant projekt syner mine egne, nutidige "udgravninger" unægtelig af intet.

SØBO RUSTIK – EN META-SCRAPBOG
Skrevet og redigeret af Henrik Larsen 2016-2017. Færdigredigeret foråret 2017. Projektkonsulent: Bo Gorzelak Pedersen – tak for det. Også tak til: Ralph Østrup og Joachim Larsen. Kontaktinfo: obsblad@hotmail.com.
Alle illustrationer er udelukkende anvendt i oplysningsmæssig henseende.